

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.11.1990, sp. zn. 10 Co 265/90, ECLI:CZ:NS:1990:10.CO.265.1990.1

Číslo: 20/1992

Právní věta: Změnil-li orgán důchodového zabezpečení pobírateli důchodu osobní důchod (ve smyslu čl. IV zákona č. 110/1990 Sb.), přezkoumává soud na základě opravného prostředku navrhovatele rozhodnutí orgánu důchodového zabezpečení, zda byl osobní důchod změněn na ten důchod, který podle ustanovení předpisů platných před 1. 5. 1990 nahrazoval, a to ve výši, na kterou má důchodce zákonný nárok.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 19.02.1991

Spisová značka: 10 Co 265/90

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důchod, Sociální zabezpečení, Soudnictví správní

Předpisy: 110/1990 Sb. čl. IV 100/1988 Sb. § 122 odst. 1
§ 174

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozhodnutím bývalého Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z 25. 6. 1990 byl změněn navrhovateli od 16. 8. 1990 osobní důchod na starobní důchod ve výši 2 200 Kčs s poukazem na usnesení vlády ČSFR z 11. 5. 1990 č. 333/1990.

V opravném prostředku navrhovatel namítal, že osobní důchod mu byl přiznán za dosažené pracovní výsledky, na základě kterých bylo v národním hospodářství dosaženo velikých úspor.

Městský soud v Praze opravnému prostředku navrhovatele nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení potvrdil. Při svém rozhodování vycházel ze zjištění, že bylo postupováno v souladu s ustanovením čl. IV zákona č. 110/1990 Sb., když byl navrhovateli změněn osobní důchod na starobní důchod ve výši, která není nižší než výše starobního důchodu, na niž by měl navrhovatel nárok podle předpisů platných od října 1988.

V podaném odvolání navrhovatel namítal, že osobní důchod mu byl přiznán výlučně za pracovní a nikoli politické zásluhy; pokládá krácení svého důchodu za křivdu.

Nejvyšší soud České republiky potvrdil usnesení soudu prvního stupně a navrhovateli nepřiznal

náhradu nákladů odvolacího řízení.

Z odůvodnění:

Podle čl. IV zákona č. 110/1990 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a zákon č. 56/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, se osobní důchod, přiznaný na základě ustanovení § 53 zákona č. 100/1988 Sb. nebo jiných dříve platných předpisů, mění ode dne 1. 5. 1990 na ten důchod, který podle předpisů platných před 1. 5. 1990 nahrazoval, a to ve výši, v jaké se k tomuto dni vyplácel; tím není do 31. 12. 1990 dotčena možnost snížení důchodu, který byl přede dnem účinnosti tohoto zákona přiznán jako osobní důchod, podle dosavadních předpisů o osobních důchodech.

Soud prvního stupně proto postupoval v souladu s citovaným zákonným ustanovením, když na základě opravného prostředku navrhovatele přezkoumal rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení z toho hlediska, zda byl navrhovateli změněn osobní důchod na ten důchod, který podle předpisů platných přede dnem 1. května 1990 nahrazoval, a to ve výši, na kterou má zákonný nárok. Z důkazů provedených soudem prvního stupně je nepochybné, že osobní důchod navrhovateli nahrazoval starobní důchod, na který má zákonný nárok ve výši 1 917 Kčs měsíčně.

Odvolací soud se ztotožňuje s tímto zjištěním soudu prvního stupně a odkazuje proto na správné odůvodnění tohoto zjištění v usnesení soudu prvního stupně. Vzhledem k tomu, že orgán důchodového zabezpečení přezkoumávaným rozhodnutím změnil navrhovateli osobní důchod, který není vymahatelnou nárokovou dávkou, na starobní důchod ve výši 2 200 Kčs měsíčně, tj. v částce vyšší než je částka, na kterou vznikl navrhovateli nárok, nepochybil soud prvního stupně, když toto rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení potvrdil.

K námitce navrhovatele v podaném odvolání odvolací soud uvádí, že soudům nepřísluší v tomto přezkumném řízení posuzovat, zda v konkrétním případě došlo při provádění zákona o sociálním zabezpečení k tvrdosti (§ 122 odst. 1 a § 174 zákona č. 100/1988 Sb.).

Odvolací soud z uvedených důvodů napadené usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné podle ustanovení § 219 o.s.ř. potvrdil.

Náhrada nákladů odvolacího řízení nebyla navrhovateli přiznána, poněvadž neměl se svým odvoláním úspěch a odpůrce nemá nárok na náhradu těchto nákladů ze zákona (§ 125 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb.)